

Da ellers Ingen begjærede Ordet, erklæredes Forespørgselen hermed for sluttet.

Man gif derefter til den tredie Sag paa Dagsordenen: Eventuelt, forsaavidt Thinget dertil giver sit Samtykke: Første Behandling af „Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1863 til 31te Marts 1864.“ (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1329 ff.)

Formanden: Denne Sag er opført eventuelt paa Dagsordenen, fordi Lovforslaget først er blevet anmeldt igaar, medens det derimod har været omdeelt i den regulativmæssige Tid. Jeg skal derfor nu lade afstemme over, om Thinget vil give sit Samtykke til, at Sagen foretages i aften til første Behandling.

Ved den derefter foretagne Afstemning meddeledees dette Samtykke eenstemmig med 33 Stemmer.

Strøm: I § 6 under Nr. 8 forekommer følgende Punktum: „Til Udgifter i Anledning af de ved Allerhøjeste Resolution af 23de December 1861 anordnede Kommissioner til stedlige Ungerøgelses af Præstegaardsavlinger (kalkulatoriff) 15000 Rd.“. Jeg troer, at denne Udgift er overmaade uheldig, ikke blot fordi den er saa stor og langt større end den Sum, der i sin Tid blev paaregnet og bevilget, men ogsaa fordi disse Penge efter min Mening ere, saa at sige, aldeles kastede bort. De Kommissioner, som have været nedsatte til at bestemme disse Forhold, ere i de forskjellige Amter gaaede frem efter en meget forskjellig Maalestof, ja selv indenfor det enkelte Amt ere Kommissionerne paa Grund af den efter Sog-nene værlende Sammensætning gaaede frem paa en meget forskjellig Maade, og der er derved fremkommet saa forskjellige Resultater, at jeg meget vilde beklage, om man i sin Tid derpaa vilde bygge en ny Lov om Geistlighedens Lønning heri Landet. Smidlertid er der et Punkt ved denne Sag, som er endnu værre, idet nemlig, hvis det kommer til at gaae saaledes, som jeg befrygter, ikke blot Udgiften vil

være unyttig, men tillige den Foranstaltning, som har medført den, være til megen Skade. Det er mig bekendt, at der er adskillige Præster, som støttende sig til Kommissionens Beretning om Præstegaardsjorden, have ansøgt Regjeringen om at faae bortsolgt det Areal af den, som Kommissionen selv havde foristaaret; men i Genhold til hvad jeg har udvillet om den Maade, hvorpaa Kommissionerne ere gaaede frem vilde jeg ansee det for meget uheldigt, om det skete. Det skal imidlertid i enkelte Tilfælde være blevet bevilget, at saadanne Stykker maatte bort-sælges, idet da de Summer, som indkomme derved, bleve indbragne under de offentlige Stiftsellers Midler. Hvis imidlertid dette skulde skee i et noget større Omfang, troer jeg, at vi risikere, at hvad der saaledes efterhaanden indkommer fra Præstegaardsavlingerne, vil tabes enten for en større eller mindre Deel. Det er mig ikke bekendt, hvorledes Forholdene ere i de øvrige Stifter i Landet, men jeg kjender noget til dem i Thyens Stift, og den høitærede Kultusminister, der er kommen til os fra Thyens Bispestol, kjender dem ogsaa. Det er da gaaet saaledes til der, at i de sidste Aar er der af Stiftsellers offentlige Midler, som for en stor Deel bestaae af saadanne Indtægter, lidt temmelig store Tab, der ere forunderlige, ikke blot ved deres Betydelighed, men ogsaa ved de Forhold, hvori de staae til Ublaane og Taxationssummerne. Jeg skal nævne et Exempel, som maaskee er det stærkeste af dem alle, men ogsaa i og for sig meget stærkt. Det angaaer en Gaard i Hjerteminde, hvori der af offentlige Stiftsellers Midler indestod 3,000 Rd. paa første Prioritet, men som blev solgt for 1,500 Rd., saa at altsaa de nævnte Midler tabte omtrent 1,500 Rd. Nu er det ganske vist, at de uheldige Konjunkturer for Rjbstæberne, især i de senere Aar, have kunnet bidrage Noget dertil, men jeg troer dog ogsaa — thi det er ikke det eneste Exempel, der er flere af den Slags — at nogle af de Tab, der ere fremkomne, vidne om, at der maa være noget Urigtigt i Bestyrelsen af disse Midler, og jeg vilde derfor meget nødtigt have dem forøgede gennem denne Tillægsbevilling. Den hele Sag med disse Tab er i Grunden et Drama, eller rettere sagt et Sørgespil i tre